

DEZKASZÁLKÁK

A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja - 2023. december

Cikkeket, beszámolókat a deszkaszalkak@gmail.com címre várunk
www.deszkatemplom.hu tel.: 46/506-613

A gyülekezet számlaszáma: 10700086-73698681-51100005

Lelkészi hivatal: 3525 Miskolc, Palóczy u. 21.
hivatali idő: hétfő 9-12 óra, csütörtök 14-17 óra

Lelkipásztori üzenet

Dicsérni, dicsőíteni, áldani

Olvasandó: Lk 2,6-14

„A jel pedig ez lesz számotokra: találtok egy kisgyermeket, aki bepólyálva fekszik a jászolban. És hirtelen mennyei seregek sokasága jelent meg az angyallal, akik dicsérték az Istent, és ezt mondták: Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarát.” (Lk 2,12-14)

Idén minden adventi szombat délutánra valamilyen kicsit rendhagyó, kulturális színezetű, de hangsúlyosan keresztyén alkalmat szerveztünk a gyülekezetünkben. Volt adventi koncert Tötös Roland operaénekes szolgálatával, verses felolvasóest Hangóné Birtha Melinda lelkésznővel, könyvfelolvasás Bolyki László művész úrral és végül egy vetített képes előadás.

Az első szombatra, a koncertre készülve gondolkodtam azon, hogy nekünk a templomban mennyire jól ismert és sokat használt kifejezés a dicséret, dicsőítés, áldás. De valójában mit jelent, hogy jön létre?

Dicsérni, áldani, dicsőíteni: úgy lehetne egyszerűen magyarázni talán, hogy jót mondani. Amikor valakit dicsérek, jót mondok róla. Ha találok egy jó szerelőt, aki becsületes, szavatartó, jó szakember, tartja az időt, tisztán dolgozik, kincsként kezelem az elérhetőségét, hogy ha legközelebb szükségem lesz rá, újra őt hívhassam. Amikor pedig valaki másnak van szüksége egy ugyanilyen ügyben szakemberre, azonnal beugrik, hogy ismerem valakit, és elkezdem mondani, milyen jól és tisztán dolgozik, tartja az időt, az ígéretét, stb. Mit csinálok tulajdonképpen ilyenkor? Dicsérem az illetőt! Lehet, hogy áldom is, ha hozzáteszem: tartsa és áldja meg Isten ezt az embert. – Ugye, mennyire hétköznapi kifejezés a dicséret! Mindjárt érezzük, hogy nem csak templomi elvont fogalom.

Az áldás már több ennél. Ilyenkor Isten elé viszem az illetőt, és azt kérem, hogy Isten halmozza el minden jóval az Ő jóságából, az Ő szeretetéből.

A dicsőítés viszont olyan szó, amely hétköznapi és keresztyén értelemben egyaránt használt. Diktátorok, uralkodók elvárták/elvárják a dicsőítést, magasztalást, de ez mindig az egó túltengése, a nem normális gondolkodás jele (egyik tanárunk mondta, hogy azért nem szeret tapsolni, mert megutáltatták vele a kommunizmusban, amikor figyelték, ki hagyja abba legelőször a tapsolást valamelyik pártfunkcionárius beszéde után, és elvitték).

A valódi dicsőítés az, amikor valakinek annyira hálás vagyok, hogy a róla való jó mondásom szinte parttalanul ömlik belőlem. Azt jelenti, hogy annyira hálás

vagyok, olyan boldog vagyok azért, amit tőle kaptam, hogy nem találok a szavakat sem már. Olyan öröm és hála tölti be az ember szívét, hogy a sírás kerülgeti, és nem tudja, hogyan adhatna vissza valamit cserébe a kapott áldásért, jóért és/vagy kiálthatná a világba bele, milyen jót tettek velem. Ilyenkor képes az ember énekelni is.

Almási Ferenc
vezető lelkipásztor

Karácsonyi gondolatok

Az előző hónap elsején szeretteinkre emlékezve gyertyák ezrei gyúltak mindenhol, hirdetve az emlékezést azokra, akik már nincsenek köztünk. Azokban a lángokban a hiány, elszakitottság, és jó esetben némi örömteli emlékezés érzései tükröződtek. Ma ismét felgyulladnak a gyertyák fényei, de mennyire más okból, a reménytelen várakozás, az öröme készülés, a Megváltó érkezésének boldogsága vegyül a gyertyák lángnyelveibe. Milyen érdekes, hogy a gyertya, és annak lángja ugyanaz, mégis hogy meg tud változni körülötte minden. Rövid örömmé ez, képe annak, ahogy Krisztus megjelenik az életünkben. Bár a fizikai létünk ugyanaz marad, gyertyák voltunk, és azok is maradunk, de a múlt fájdalmai, nehézségei, félelmei helyett már a reményteljes jövő lángjával tudunk világítani. Az Istenbe vetett hit ilyen módon formálja át lelki, szellemi életünket, és tesz képessé olykor a körülményeink ellenére való öröme, máskor pedig segít a körülményeink mellett nem elbizakodottá válni. A gyertya, miközben ég, egyre fogy, ahogy a mi erőnk is életünk előre haladtával, azonban nem mindegy, minek szenteljünk fényünket, míg világít. Ahogy mindent a ráeső fény által látunk, ugyanúgy a mi lángunktól függ, mit hogyan világítunk meg magunk körül. Ha engedjük Istennek, hogy a benne való hit által felszabadítson minket kétségeink, szorongásaink alól, nem csak mi erősödhetünk meg, de mások életében is változást hozhatunk. Az Úrban való bizalom áldás lesz számunkra, hogy általa mi is áldássá lehessünk mások számára. Gyújtsuk ma meg úgy az első adventi gyertyát, hogy lássuk benne Isten irgalmának ígéretét számunkra: Ő ki akar emelni bennünket reménytelen, csak ebbe az életbe kapaszkodó állapotunkból, és vágyjunk erre, és tudjuk ennek örömét mi magunk is továbbadni!

„Mert csak én tudom, mi a tervem veletek - így szól az ÚR -: békességet és nem romlást tervezek, és reményteljes jövőt adok nektek. Ha segítségül hívtok, és állhatatosan imádkoztok hozzám, akkor meghallgatlak benneteket. Megtaláltok engem, ha kerestek és teljes szívvel folyamodtok hozzám.” (Jer 29,11-13)

Hogy milyen karácsonyt is kívánjunk most egymásnak?

Erre a kérdésre biztos, hogy ezer és egy válasz lenne, hiszen az elmúlt évek történéseinek tükrében mind reménykedve vágyunk egy valóban boldog és békés ünnepre. Ám ez valószínűleg nem adatik meg csupán attól, hogy december 24-e van. A kellemes karácsonyi érzések önmagukban most különösen is kevesek, hogy elhozzák azt az önfeledtséget, amit annyira jól esne átélni. Úgy gondolom, erre egy olyan dolog által válunk képessé, ami jelenleg talán kevésbé magától értetődő. Ez pedig a hála. Hálával tekinteni ma arra, ahogy a meleg szobában fát díszítünk, készül az ünnepi ebéd, valami halk dallamot dúdolgatunk, és hálával tekinteni így az egész évre. Mert ma itt vagyunk, túlélve nehéz időket, fájdalmakat, veszteségeket, hiányokat és csalódásokat. Már csak pár nap, és elmondhatjuk, legyőztünk egy különösen nehéz évet. De a háláé és a győzelemé azért is ez a nap, mert arra emlékezünk, hogy Megváltónk született, aki legyőzte ennek a világnak a sötétségét. Az Ő eljövetele által kapaszkodhatunk most is abba a megingathatatlan reménységbe, ha lelkileg megtépázva, megviselve is állunk ma a feldíszített fa előtt, mégis minden rendben lesz. Ez az örömmüzenet, hogy a Mindenség Ura gondoskodik rólunk, hazavár minket a vele való kapcsolat melegébe.

Tisztán láthatja már mindenki, hogy sorsunk nem a mi kezünkben van, nem vagyunk sokkal kevésbé sérülékenyek, mint a hajnali harmat. Adjunk hálát azért, hogy eddig megtartattunk, és nemcsak megtartattunk, de boldog reményt is kaptunk a jövőre. A körülmények folyton változnak, ahogy az ezek felett érzett öröm vagy bánat is, ám a Krisztusba vetett hitből fakadó béke mindenkor képes megtartani bennünket. Kapaszkodjunk hát Belé minden erőnkkel, hálát adva azért, hogy megszületett, és eljött közénk, meghozva a reménység fényét egy teljesen bizonytalan világba. Ez nemcsak a mai napra szól, legyen ez mindennapjaink részévé, így lehet jelen egész életünkben a karácsonyi öröm!

Hálával telt, áldott, békés karácsonyt kívánok mindenkinek!

Hártó Ákos

Presbiterválasztás 2023

Mivé lehetnék?

Pislákolva hittem lángoló fénynek magamat én,
Papírhajóként öröknek az élet tengerén.
Még válhatsz bármivé! súgtad nevetve,
Hogy bármi lehess, az ár már ki van fizetve...

Hát leszek akkor

Örömkönny után az arcra száradó só,
Ölelésben megbúvó csendes hálaszó.

Utcát seprő nyári hűs hajnal,
Megrepedt szikla, mi másokat vigasztal.

Fagyott csendből olvadó tücsökdal,
Gyenge magot takaró harmatos avar.

Békesség, ami sosem múlik el,
Utolsó pillantás, ami szótlanul felel.

Szitakötő, ami először repül,
Gyermek, ki hazatérő apjának örül.

Omladozó parasztház utolsó gazdája,
Reszkető vörösbecg, ki már a tavaszt látja.

A múlt emlékének simító illata,

A jövő szikrázó, győztes diadala.

Lennék örök, boldog, hálás, soha el nem múló,
Vérontásba békét hozó érces harangszó.

S ha dübörögne felém mély sötétben a halál,
Lennék örökfényű, jámbor szentjánosbogár...

Hártó Ákos

A 2024-2029-es időszakban a presbitérium összetétele

Főgondnok
Pintér Zoltán

Presbiterek:
Bartha Árpád dr.
Beriné Kovács Irén
Kovács Andrea
Lenke Anita
Szöllösi Márton

Bánvölgyi Tamás	Bányai Péter
Guba Péter Szabolcs	Jobbágy Tamás
Kovács Gábor	Laczkóné Ádám Zsuzsanna
Molnár Pál dr.	Robb Martin Melville
Telek Péter Dr.	Tokodi László

Pótpresbíter
Deák László

Földesi Gyula

Pálóczi Zsolt

Karácsonyi levél

Kedves Szeretteim!

Amint jól tudjátok, közeledik a születésnapom. Megtiszteltetés számomra, hogy minden évben ünnepséget rendeztek, és úgy tűnik ez idén is így lesz. Nagyon sok ember vásárol sokat, rengeteg a külön erre az alkalomra szóló rádió- és TV-műsor, hirdetés, reklám, és a világ minden pontján arról beszélnek, hogy születésnapom egyre közeledik.

Igazán nagyon jó érzés tudni, hogy legalább egyszer az évben sok ember gondol rám. Amint tudjátok, a születésnapomra való emlékezés sok évvel ezelőtt kezdődött. Az első időkben még úgy tűnt, hogy az emberek értették, és hálásak voltak mindazért, amit értük tettem, de manapság egyre inkább úgy látszik, hogy alig akad, aki tudja az okát az ünneplésnek. Mindenhol összejönnek az emberek, családok, barátok, és nagyon kellemesen érzik magukat, de valójában nem tudják, nem értik, és nem is keresik a valódi jelentőségét az ünnepnek.

Emlékszem, az elmúlt évben is hatalmas lakomát rendeztek a tiszteletemre. Az asztal roskadásig tele volt ízletes ételekkel, gyümölcsökkel, édességekkel. Tökéletesen díszített helyiségekben sok-sok gyönyörűen becsomagolt ajándék várta gazdáját. De tudjátok mi történt? Engem meg sem hívtak! Pedig én voltam az ünnepség díszvendége – mégsem küldtek meghívót. Miattam volt az egész összejövétel, a sok dísz, és minden egyéb, és amikor maga az ünneplés elkezdődött, én kívül maradtam, bezárták előttem az ajtót... Pedig be akartam menni, velük lenni, együtt ünnepelni... Habár az igazság az, hogy mindez nem lepett meg, hiszen az elmúlt néhány évben sokan bezárták előttem az ajtót. Mivel pedig nem hívtak meg, hát úgy döntöttem, hogy titokban megyek be, minden zaj nélkül, és csendesen megállok az egyik sarokban.

Mindenki nagyon jól érezte magát, ittak, ettek, beszélgettek, vicceltek, nevettek, és hatalmas jókedvük volt. Egyszer csak belépett a szobába egy nagydarab, kövér, piros ruhás, fehér szakállas ember azt kiabálva: HO-HO-HO. Leült egy díványra, a gyerekek pedig rohángáltak hozzá: Télapó, Télapó! – mintha ez az egész ünnepség róla szólt volna. Aztán az emberek körülállták a karácsonyfát, és átölelték egymást. Én is kitártam a karomat, de engem nem ölelt át senki. Aztán nagy várakozással elkezdtek osztogatni, és csomagolni az ajándékokat. Végül minden elkelt.

és néztem, vajon nekem van-e valami – de nem, én nem kaptam semmit. Te hogyan éreznéd magad, ha a születésnapodon mindenki kapna ajándékot, csak éppen te nem?

De megértettem, hogy nemkívánatos személy vagyok saját születésnapom

emlékünnepe, és csendesen elhagytam a helyiséget.

És – tudjátok – ez minden évben rosszabb és rosszabb. Az embereket csak az étel, ital, ajándékok, összejövetelek érdeklik, és alig néhányan emlékeznek rám. Pedig én annyira szeretném, ha ezen a karácsonyon beengednének engem az életükbe! Nagyon szeretném, ha felismernék a tényt, hogy több mint 2000 évvel ezelőtt azért jöttem el erre a világra, hogy az életemet adjam értük, hogy megmentsem őket. Csak annyit szeretnék, hogy ezt teljes szívvel elhiggyék, és beengedjenek az életükbe.

Még valamit szeretnék megosztani veletek, különösen arra való tekintettel, hogy jónéhányan tudjátok az ünnep igazi értelmét. Hamarosan lesz egy saját ünnepségem, egy látványos, hatalmas összejövétel, amit soha senki még elképzelni sem volt képes. Most még dolgozom rajta. Ma küldöm ki a meghívókat – egyet személyesen: Neked. Tudni szeretném, szándékozol-e részt venni, és foglalhatok-e egy helyet a számodra? Beírhatom-e a nevedet aranybetűkkel a vendégkönyvembe – merthogy csak azok jelenhetnek meg az ünnepségen, akiknek nevei ott szerepelnek. Akik nem válaszolnak a meghívásra, azok kívül maradnak. Légy felkészült, mert amikor minden kész, te is részese lehetsz az én csodálatos ünnepségemnek.

Hamarosan látjuk egymást!

Szeretlek:

Jézus Krisztus

Karácsonyi ima

„Ne féljete, mert íme hirdetek nektek nagy örömet, mely az egész népnek öröme lesz: Született nektek ma a Megtartó, az Úr Krisztus, a Dávid városában.”
(Lk 2,10-11)

Mindenható, irgalmas Isten, Atyánk a Jézus Krisztus által! Hálát adunk neked, mert minket úgy szerettél, hogy Fiadat adtad, hogy Betlehemben megszületnék. Hálát adunk, hogy mostan is a te angyalaidat és prédikátoraidat hozzánk, karácsonyt váró gyermekeidhez elküldötted és hirdetteted a békességet és a nagy örömet, amelyekről karácsony éjjel angyalaid énekeltek. Ó, örökkévaló Isten, aki karácsony estéjén a mennyet és a földet megindítottad, angyalokat, pásztorokat, bölcseket indítva fel, hogy hirdessék a te csoda dolgaidat: indítsd fel a mi szívünket, és adjad, hogy tevéled békessége legyen és tebenned örvendessen.

Tölts be karácsonyi mennyei örömmel minden karácsonyra váró hívő lelket, és adj nekik olyan szívet, hogy minden világi örömet megvetve, egyedül ezt az

örömet becsüljék nagyra, amely a szíveket akkor is megvidámíthatja, midőn semmi teremtett dolog nem vigasztalhat.

Tégy részessé e békességben és örömben minden beteget, keserűségbe és kísértésbe esettet, özvegyet, árvát és mindeneket, akik a te könyörülő kegyelmességedet szomjúhozzák. Engedd, hogy békességben, a Te és szent Fiad tiszteletében tölthessük szereteteinkkel együtt ezt az ünnepet. Végezetül, mikor e világtól el kell válnunk, újítsd meg szívünkben e békességet, mely Krisztus által tevéled van, hogy e karácsonyi örömünk soha meg ne szűnjön, hanem örvendetes bizodalommal menjünk az örök életre. Ámen

Forrás: Református imádságos könyv – összeállította: Dr. Gönczy Lajos és Dr. Imre Lajos

Házunk táján

Visszanézve

„Vénségetekig ugyanaz maradok, ősz korotokig én hordozlak! Én alkottalak, én viszlek, én hordozlak, én mentelek meg.” (Ézs 46,4)

Hosszas töprengés után úgy döntöttem, hogy ez év végén leteszem presbiteri megbízatásomat, és az újabb választáson nem indulok. A ciklus kezdetekor 76 éves leszek, és a végén – ha Isten életem addig megtartja- 82. Már most is észreveszem magamon az öregség tipikus jeleit: szeretek hosszabban beszélni, mindent alaposan mérlegelni, inkább kompromisszumot keresni, mint gyors és radikális döntést hozni, és egyre több dolgot elfelejtek. Nem folytatom. A megfontoltság és alaposág egy ideig akár pozitív tulajdonság is lehet, de egy bizonyos szint fölött már kerékkötője a haladásnak. Ezen kívül azt remélem, hogy ha valami olyan feladat lesz, amire én vagyok a legalkalmasabb (vagy legalább alkalmas) a gyülekezetben, akkor ott leszek, és állok rendelkezésre.

Ebben az írásban arra a csaknem negyven évre nézek vissza, amíg a gyülekezet presbitere voltam. Nem valami rendszerezett áttekintés lesz ez, sokkal inkább mozaikokat szedegtettem össze, olyan eseményeket idéztem fel, amiket meghatározónak érzek elsősorban magamra, de a gyülekezetünk életére is.

Lelkész családban felnőve megtanultam, hogy annak az egyháztagnak, aki komolyan veszi hitét, gyülekezetét, annak előbb-utóbb presbiterré kell lennie. Van, akinél ez egy feladat önfeláldozó vállalását jelenti, és van, aki számára ez megtiszteltetés és öröm, mert úgy érzi, elnyerte egy számára fontos közösség bizalmát. Én ez utóbbiakhoz tartozom. Az én presbiterségem elég furcsán kezdődött.

1984 végén vagy 1985 elején odajött hozzám a gyülekezet egyik nagytekintélyű presbitere azzal, hogy a presbitérium szeretné, ha részt vennék a munkájában, vagyis mostantól kezdve járjak el a gyűlésekre. Nem hiszem, hogy ez a behívás jogilag megállná a helyét (a kooptálás intézményét a mi egyházjogunk akkor sem ismerte – legalábbis úgy gondolom). A következő tisztújításnál (talán 1986-ban) aztán már szabályosan megválasztott presbiter lettem. Ezért vagyok bajban, amikor arra kell válaszolnom, mióta is vagyok presbiter?

A presbiterségem néhány nagyon békés, mondhatni idilli hónappal kezdődött. A gyülekezet első és nagy tiszteletben álló, szeretettel övezett lelkésze, dr. Szilágyi István akkor már nyugdíjas éveire készülődött. A presbitérium egyik legfontosabb feladatának érezte lelkésze méltó nyugalomba vonulásának előkészítését, lakhatásuk megoldását a parókia földszintjén lényegében üresen álló lakásban. Aztán hirtelen, szinte egyik napról a másikra megváltozott a légkör. Egy-két presbiter a lelkészünk ellen fordult, és olyan vádakot fogalmazott meg, amiket én döbbenet hallgattam. Nem értettem, mi történt, és tulajdonképpen igazán talán még most sem értem... Talán egész presbiterségem legnehezebb hónapjai következtek.

Végül szeretett lelkészünk ellen fegyelmi indult, állásából felfüggesztették, és kényszer-nyugdíjazták, noha ennek gyakorlati jelentősége akkor már nem volt. Számunkra az jelentett mégis némi elégtételt, hogy a presbitérium eredeti szándéka teljesült, az idős lelkészpár élete utolsó éveit a parókia földszinti lakásában élte le.

Dr. Szilágyi István mintegy 40 évig volt gyülekezetünk lelkésze, utána viszonylag gyorsan váltakoztak lelkészeink. Utólag látom, hogy milyen kegyelmi állapot az, amikor a távozó lelkész előkészíti utódlását (két alkalommal élhettem ezt meg), és milyen nagy teher a presbitériumon, amikor neki kell megtalálni az alkalmas új lelkészt. Majd Isten gondoskodik, csak buzgón kell imádkoznunk érte – mondhatjuk kegyes frazeológiával. Ez bizonyára így is van, de nagyon sok éjszakába fogalmazta, mi nem gondoljuk azt, hogy a Mennysországba csak a Deszkatemplom ajtaján át vezet az út. Ugyanakkor sajnáljuk, akit elvesztünk. Annál is inkább, mivel ezek rendszerint azok közül kerülnek ki, akik templomba járók voltak, és hiányuk feltűnik. Ugyanakkor azt vettük észre, hogy egy-egy ilyen „exodus” után a gyülekezetünk nem gyöngült. Ennek egyik könnyen mérhető mutatója az áldozatkészség: sem a befizetett egyházfenntartói járulék, sem a perselypénz nem csökkent. Ugyanakkor azok a gyülekezetek, ahová a tőlünk eltávozottak érkeztek, határozottan erősödtek általuk.

Én úgy éltem meg, hogy bennem a veszteség fájdalmánál nagyobb volt a befogadó gyülekezetek gyarapodása, erősödése feletti öröm. Ha a presbiterségem legörömtelibb emlékeit akarom számba venni, elsőként a felégetett templom munkáinak újjáépítésére gondolok. Az ügy érdekében egy szívvel és egy lélekkel mozdult meg

mindenki, nemcsak a gyülekezeten belül, hanem városi, sőt országos méretben is, meg azon túl is. A pénzadományok mellett egyéb felajánlások is érkeztek, mint pl. a Szepesváraljai Római-katolikus Püspökség, amely a tőlük vásárolt faanyag felét ingyen adta. Sokféle ingyenes munkafelajánlást kaptunk a kubikolástól kezdve az állandó őrségen át a műszaki ellenőri munkáig. Ennek betetőzése volt az új templomért való hálaadó istentisztelet élménye.

Isten kegyelmének újabb jele volt a Jókai iskola, majd az óvoda megvásárlása. Megélhettük, hogy egy leépülő, bezárás előtt álló iskolából hogyan lett a város egyik legkeresettebb oktatási intézménye. De említhetem a gyülekezeti házunk megújulását, és azt, hogy odaszánt életű és hozzáértő testvéreink révén mindig újabb célok lehetnek előttünk.

Nagyon szerettem az ún. informális alkalmakat: kirándulások, közös testvérgyülekezeti látogatások, fehér asztal melletti együttlétek, kiscsoportok évadnyitó és –zárási közös alkalmak, de akár egy templomtakarítást, vagy udvarrendezést is említhetek. Ezek nagyon jó alkalmak az egymás jobb megismerésére, kapcsolatok kiépítésére. Nekem ebben – most már alig bepótolható – mulasztásaim vannak. 12 évig voltam presbiteri jegyző. Szívesen gondolok vissza erre a feladatomra, noha sok-sok munkaórára ment rá, különösen a nyugtalan időszakokban. Az volt a módszerem, hogy mindent diktafonra veszek (és közben jegyzetelek is), és a leírásnál törekedtem a tömörítésre, a lényeg megragadására, de úgy, hogy abból az egész gyűlés lefolyása, a pró és kontra érvek, sőt az egész hangulata is rekonstruálható legyen. Van bennem valamennyi történelmi véna, és tudom, hogy milyen fontos forrás lehet egy jól megírt jegyzőkönyv bármely eseményről, akár egy egyházközség életéről is.

Lehetőséget kaptam több közegyházi tisztség betöltésére is. Két egymást követő ciklusban (tehát 12 éven át) lehettem Zsinatunk tagja. Számomra ennek legnagyobb hozadéka volt, hogy sok olyan kiváló embert megismerhettem, akikkel e nélkül valószínűleg nem is találkozhattam volna. Ebből az időszakból is egy kirándulás, vagy inkább tanulmányút hagyott bennem maradandó emléket. A Missziói Bizottság, aminek akkor tagja voltam, az Ormánságba ment a szórvány gyülekezetek helyzetét tanulmányozni. Azóta is sokszor gondolok rájuk (a fiatal lelkészházaspárra és a hívekre is), maroknyi áldott lélek küzdelmére a puszta fennmaradásukért, és nagy-nagy hitükre, állhatatos ragaszkodásukra őseik hitéhez és lelki hagyatékához. Hat évig voltam világi (ma már presbiterinek mondjuk) főjegyzője a Borsod-Gömöri Egyházmegyénknek. Ezzel a tisztséggel járt az is, hogy évente felkérés kaptam az Esperes úrtól, hogy 5-6 egyházközséget lelkészi főjegyző társammal meglátogassunk. Nagy örömmel vállaltam ezeket a megbízásokat, egyrészt azért, mert izgalmas dolog belelenni egy egyházközség életébe (jó és rossz tapasztalatokat gyűjteni), másrészt ezek során is nagyon sok testvért megismerhettem, lelkészeket

és presbitereket, sőt „szarzi nélküli” egyháztagnak, akik nagy odaadással és hűséggel láttak el fontos feladatokat.

Összegzésként az első és legfontosabb szavam a hála. Köszönöm Urunknak, hogy megengedte, hogy ilyen hosszú ideig szolgáljak. Érzem azt is, hogy többet is tehettem volna, jobban is tehettem volna, és restségem miatt nem teljesítettem Urunk minden parancsát, tehát rám még az sem igaz: „...*ha teljesítettétek mindazt, amit parancsoltak nektek, mondjátok ezt: haszontalan szolgálak vagyunk, azt tettük, ami kötelességünk volt.*” (Luk 17,10). Azonban hiszem azt, hogy amíg Isten életemnek kedvez, és itt tart e földön, még kaphatok Tőle olyan feladatot, amit akarata szerint tudok teljesíteni. Ha nem így lenne is, én már most mondhatom, hogy presbiteri szolgálatomban több áldást kaptam, mint amennyi erőfeszítést tettem. Áldott legyen érte az Úrnak neve!

Benke László

Kié az egyházközség?

Természetesen a gyülekezeté. Mindannyiunké, akik több-kevesebb rendszerességgel a Deszkatemplombajárunk, s akiket akár csak egyszer is megérintett az Isten-közelség, amely e fenséges helyből árad, akikhez akár csak egyszer is szólt itt Isten igéje. Legtöbben bizonyosan ismerjük templomunk történetét, tudjuk, milyen mélyre nyúlnak gyökereink. A legkorábbi feljegyzés, miszerint „a külső temetőben lévő isteni szolgálatra emelt helyet” zsindelezték, 1698-ból való, tehát ez évben 325 éves. Szédületesen hosszú idő, különösen egy fatemplom életében, hiszen már a következő, 1727-ben kőalapra emelt templomot is tölgyfa gerendákból ácsolták. Sziklára épült, ahogy az Úr rendelte, mikor Simon nevét Péterre változtatta. Akárhányszor tönkrement, akárhányszor leégett, mindig volt, aki újjáépíttesse. Valóságosan „Fati Partus” azaz „A végzet szülötte” a mi templomunk. De az isteni Gondviselés mellett a folytonos fennmaradáshoz mindig kellett az emberi akarat, erőfeszítés is. Mit olvasunk Bató István 1882-es végrendeletében? „*Ezen deszkatemplom tartassék fenn a legjobb karban időről időre mindaddig, míg Miskolcz városában helvét-hitvallású protestáns egyházi tagok és Egyház leendek... ha megégne is az, az alapjából, deszkából és fából építtessék fel.*” És nejjével együtt jelentős összeget hagyott a templom folyamatos újjáépítésére.

„Fölépítik fiaid az ősi romokat, falat emelsz a régi alapokra” – olvashatjuk (a legénykarzat gerendáján rovásírással is) egyebek között az idézetet 1938-ból.

S most nagyot ugrunk az időben: sokunknak személyes élménye, 1997. december 4-e (mostani évünknek épp e napján fogalmazom ezt a kis írást) amikor hajnali 3 órakor felcsaptak a lángok a templom délnyugati oldalán, s percek alatt az egész Tetemvárat megvilágító hatalmas fáklyává változott a 60. születésnapjára készül épület berendezésével együtt. S ekkor szinte az egész ország egyetértett abban, hogy a templomot újjá kell építeni! Nemcsak pénz, hanem sok-sok szakember is lett e különleges kihívást jelentő műemlék épület újjáépítésére. Hihetetlenül gyorsan ment minden. Hányan emlékeznek kedves olvasóim közül az 1998-as gyertyafényes karácsonyra? (A villany még nem volt bevezetve.) Mindössze egy évig kellett a gyülekezetnek nélkülöznie kedves templomát, 1999-ben megtörtént az ünnepélyes felszentelés is.

Miért idéztem fel most mindezt, hiszen még csak kerek évforduló sincs? (Hacsak azt a 325 évet nem számítjuk annak). Hogy újonnan választott presbitériumunkkal az élen, érezzük, micsoda örökséget kaptunk elődeinktől, s micsoda kincset kell megőriznünk, s tovább adnunk utódainknak. Nagy és nagy múltú gyülekezet vagyunk, s reményeink szerint ilyen lesz a jövőnk is. De – mint Krisztus nyomán járó lelkipásztorunk felhívta rá figyelmünket – hatalmas a felelősségünk. Ez év őszi számában fejtette ki aggodalmát: a pandémia óta eltűnőben vannak a határok a gyülekezeti hovatartozás tekintetében, képlékenyebbek lettünk. Tovább idézem: „Emellett az utóbbi évek drasztikus változásai egyértelműen meg fognak jelenni valamilyen módon a gyülekezetekben, amikre reagálnunk kell: melegházasság megáldásának igénye, egy esetleges kormányváltás nyomán nagyon erős hátratétele az egyházak és az egyházi fenntartású intézmények számára.”

Hatalmas a felelősségünk: vezetőknek és híveknek egyaránt. Mert akkor a miénk az egyházközség, ha a mi közvetítésünkkel Isten akarata érvényesül „amint a mennyben, úgy a földön is”. Ahogy lelkipásztorunk mondta: „A Miskolc-Tetemvári Református Egyházközség mindig a hitvalló, Bibliához ragaszkodó mentalitásáról volt híres.”

Ismerjük Jézus tanítását: Amikor kiűzte a kereskedőket a templomból (Jn 2,13-2,17), tanítványainak eszébe jutott a zsoldár szava: „Mert a házad iránti féltő szeretet emészt...” (Zsolt 69,10). Ha a jeruzsálemi templomot vásárcsarnokká lehetett tenni, hogyne lehetne a miénket is? Nem akarok itt most a nyugati mintákra hivatkozni, remélem, attól még messze vagyunk. Ha őseink ilyen gyönyörű templomokat tudtak építeni (s nemcsak templomokat, hanem pl. iskolákat, egyetemeket, gondoljunk például a Debreceni Református Kollégiumra, melynek felirata ma is büszkén hirdeti: A HELV. VALLÁSTÉTELT TARTÓ MAGYARORSZÁGI EKLÉSIÁK ÉS JÓLTÉVŐK ADAKOZÁSÁBÓL ÉPÜLT MDCCCII-től

MDCCCXVI-ig), mi ne tudnánk megtartani, fenntartani őket? Fenntartani Istenhez és őseinkhez méltón. Mert bármennyire fájdalmas, annyira igaz a profán szólás: „Az rendeli a nótát, aki fizeti a zenészt.” Istennek hála, ma ez még nem így van. Ugyanis a fentieket végiggondolva, bármilyen bőkezű adakozók voltunk, a mi erőnk nem lett volna elég ahhoz, hogy ez a gyönyörű műemlék templom poraiból újjá éledjen, akár a fönix madár az imént emlegetett Debrecen címerében. Arra viszont lehetünk elég erősek, hogy megőrizzük külsejében és szellemiségében ilyennek unokáink, későbbi utódaink számára. Csak ügyesen kell sáfarkodni talentumainkkal.

Köszönöm barátnőmnek, N. Horváth Margitnak a cikk megfogalmazásban nyújtott segítségét.

Móritz Miklósné

Krisztusi közösség: hitmélyítő alkalom gyülekezetünkben

Kedves Testvérek, mint tudjátok 2023. november 16–18. között volt ez az alkalom gyülekezetünkben, majd 2023. november 19-én a záró istentiszteleten Nagytiszteletű Tar László mádi lelkész végezte az igeszolgálatot közöttünk.

A szolgálat vezérfonala az apostoli időkben, illetve napjainkban a gyülekezet, a közösség fontossága volt. Nagy örömmre szolgált, hogy szép számmal összegyűltünk, hisz ahogyan Nagytiszteletű úr is hangoztatta „ahol ketten hárman az Én nevemben összejönnek, ott vagyok közöttük”. Ezek az alkalmak számomra advent előtti ajándékként szolgáltak, ráhangolódásként az ünnepvására. Nagyon hálás vagyok érte. Hálás vagyok azért is, mert rávilágított a gyülekezeti élet, a közösségi élet fontosságára. Már az ősgyülekezetekben is milyen nagy jelentőséggel bírtak a közös alkalmak. Szív és lélek volt a gyülekezetekben. A gyülekezet Isten ajándéka.

Tudjuk-e ezt a mi közösségünkben is? Én hiszem, hogy a mi közösségünk befogadó, szerető és támogató gyülekezet. A közösségben megélt dolgok, az egymásra való figyelés és szeretettel egymás felé fordulásunk, mind-mind jézusi közösséggé formál bennünket.

Fontos, hogy tudjunk bizonyosságot tenni Jézus Krisztus életünkben betöltött szeretetéről, kegyelméről. Azt gondolom valamennyien tudnánk életünk komoly próbatételeinek megéléséről beszélni. Arról, hogyan szabadított ki az Úr mélységekből bennünket. Hogyan zeng az ige a lelkünkben

„Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz” (2Kor 12,9).

Hálás vagyok, hogy a mi nagy gyülekezetünkben kisebb közösségi alkalmak vannak, ahol jobban megismerhetjük egymást, egymás terhét, bánatát, örömét. Fontos, hogy Jézus nevében az Ő szeretete által legyünk együtt, és ki-ki a maga erejéből szolgáljon alázattal. Abban a szerencsés helyzetben vagyok a férjemmel, hogy két gyülekezethez is tartozhatunk. Egy kicsi imolai és egy nagy deszkatemplomi gyülekezethez. Mindkét közösségben örömmel vagyunk. Mindkettő fontos része az életünknek. Hálás vagyok, hogy most ezen a hitmélyítő hétvégén itt lehetünk, és veletek együtt, testvéri közösségben tölthettük az estéinket, megerősödve a Krisztusi közösség fontosságában.

Kedves Testvérek! Gondolkodjunk el rajta, hogy mennyire erős a mi hitünk? Van-e üdvösségünk? Kegyelem az életünkben! Bizonyosodjunk meg róla, hogy egy krisztusi közösségben milyen nagy ereje van az imának. Számomra ez nem kérdés, hogy gondviselő, szerető Atyánk van. Akihez örömeinkben, bánatunkban bátran imádkozhatunk.

Nagytisztelétű úr felhívta a figyelmünket, hogy ebben a rohanó életben is meg kell állni, Istenre figyelni. Figyelünk Rá mindig? Legyünk a hitben erősek, alázatosak, adjuk tovább az örömhírt, merjünk beszélni Jézus nekünk adott ajándékairól, áldásairól.

A negyedik napon a nagy gyülekezetben együtt hallhattuk a záró alkalmon elhangzott ígét: „Elveszett és megtaláltatott” (Lk 15,1-24). Akik részesei lehetünk ezen alkalmaknak, azt a bizonyosságot vihettük magunkkal, hogy „ha az Úr velünk kicsoda ellenünk”. Azt gondolom, hogy a záró alkalom végén a senior bibliakör bemutatkozása, éneke méltó válasz volt az ígéretekre. „Mindig velem Uram, mindig velem, még ha nem láthat is gyarló szemem. Azért ez énekem, velem vagy Istenem. Velem vagy Istenem, mindig velem”.

Áldott adventi csendességet, békés várakozást kívánok. Várjuk együtt boldogan a mi Urunk és Megváltónk születését. Legyen áldott az Úr neve.

Áldás békesség, szeretettel:

Kovács Gáborné Erika

Bizonyoságtétel

Kedves Testvérek!

Rövid bizonyoságot szeretnék tenni nektek arról, hogy Istenünk kegyelme milyen hatalmas!

2023. október végén (26-án) erős gyomorgörcsökkel kerültem kórházba. A sürgősségi osztályról átirányítottak a belgyógyászatra, ahol már igen erősek voltak a fájdalmaim. Láttam a feleségemen az aggodást és a tehetetlenséget. Próbáltam nyugtatni, hogy Isten nem tesz rám nagyobb terhet, mint amit el tudok hordozni, és amit meg kell szenvednem, azt úgyis meg fogom szenvedni. Imádkoztunk feleségemmel a gyógyulásomért, ő közben értesítette a többi testvért is állapotom felől. Így ők is velünk együtt kiáltottak Istenünkhöz. Estére, amikor már befektettek a belgyógyászatra kivizsgálásra, jelentősen csökkentek fájdalmaim. Éreztem Isten kegyelmes jelenlétét. Akkor már biztos voltam benne, hogy meghallgatásra került az a sok imádság, mely értem elhangzott. Másnap a vizsgálat után (CT), átkerültem a sebészetre, műtét várt rám, ugyanis megállapították, hogy elzáródott a vékony belem egy kis szakasza. Míg a kórteremben feküdtem, beszélgettünk betegtársaimmal, és kiderült, hogy a velem szemben lévő ágyon egy lelkipásztor testvérem fekszik. Megnyugvással töltött el, hogy Urunk itt sem hagy egyedül, jó volt megtapasztalni, hogy mennyire szüksége van még Isten szolgájának (a lelkésznek) is a bátorításra, és persze a többi betegnek is, akik a szobában voltak. Ahogy telt az idő a fájdalmaim is egyre jobban csökkentek, érezve a Szentlélek munkáját, az imádságok erejét. Vasárnap (2023. október 29-én) délután megműtöttek. Nem volt bennem semmiféle aggodalom a műtét előtt és után sem, hisz biztos voltam/vagyok benne, hogy az Úr kezében vagyok teljesen. Hiszem, hogy nem volt véletlen a kórházban való tartózkodásom.

Azóta itthon gyógyulok, és tapasztalom, hogy akik az Urat keresik, azoknak felettébb megad mindent, amit kérnek Tőle. Buzdítok mindenkit, hogy amikor próbatételek jönnek életünkben, bátran forduljunk Istenünkhöz, és persze kérjük hitben velünk élő testvéreink, gyülekezetünk imatámogatását is. Hordozzuk egymást imáinkban, mert nagy ereje van a buzgó könyörgésnek!

„Minden imádságotokban és könyörgéseitekben imádkozzatok mindenkor a Lélek által, és legyetek éberek, teljes állhatatossággal könyörögve valamennyi szentért;” (Ef 6,18)

Áldott adventet kívánva:

Szenior bibliakör kirándulása

Kedves Testvérek!

2023. októberben Nagyrosványon voltunk kirándulni a Szenior bibliakörrel. 9 órakor indultunk el 14-en két mikrobusszal. Imádsággal és zsoltárok éneklésével segítette az Úr bennünket odaérni. A nagyrosványi testvérek nagy örömmel és szeretettel fogadtak bennünket, teával és házi süteményekkel kínáltak. Itt szolgáltak Almási tiszteletesék öt évig. Sokat dolgoztak itt, építették a gyülekezeti termet és a parókiát, amiben a családja lakott. Ültetett egy diófát is az utókornak... Az istentiszteleten Mózes 4. könyvéből szólt az ige. Mózes kiküldte a kémeket Kánaán földjére, hogy nézzék meg milyen az a föld, amit Isten népének ígért. Sokan mentek el, de nem mindenki érkezett jó hírrel vissza. Elijlesztették az embereket, hogy nem tudják azt elfoglalni, de Józsué és Káleb biztatta a népet. Ne féljenek, mert igaz, hogy ott nagy és erős emberek vannak, de Isten nekik ígérte a földet, és velük van! Az istentisztelet után énekeltünk és imádkoztunk. Ezután átmentünk Kisrosványra. Ott templomfelújítás volt, de a testvérek itt is vártak minket a gyülekezeti teremben. Imádkoztunk, és Isten áldását kértük a gyülekezetre. Innen Sárospatakra mentünk ebédelni. Hazafelé arról beszélgettünk, hogy milyen jó volt együtt lenni, hisz mindnyájan az Úr gyermekei vagyunk, ezért egy szívvel, egy lélekkel voltunk együtt. Néhány szóban a szenior biblia körrel, a bibliaórákról szeretnék beszámolni. Nagyon szeretünk együtt lenni, örülünk egymásnak és az igemagyarázatoknak. Meg szoktuk osztani egymással kivel mi történt, kinek hol fáj, milyen

betegség gyötri. Ha valaki hiányzik, rögtön felhívjuk telefonon, hogy nincs-e valami baja, problémája. Mi, idősebbek meg tudjuk érteni egymást, imádkozunk egymásért. A bibliaórákon 10-15-en jövünk össze. Ha valamit nem értünk, közösen megbeszéljük Tiszteletes úrral. Kérdez minket a bibliaórán elhangzottakról, és ha nem jó a válaszuk, elmagyarázza, és ez nagyon jó. Az is nagyon jó, hogy több csoport, bibliakör is van a gyülekezetben az ifitől kezdve az idős korosztályig, és imádkozhatunk egymásért. Nagyon örülök a Keresztkérdések kurzusnak is, mert a résztvevők innen is kezdtek járni a templomba, csatlakoztak bibliakörbe, és többen megtértek, hitre jutottak. Így lettek a gyülekezet szolgáló tagjai, presbiterei. Én is voltam 20 évig presbiter, de átadtam a helyet a fiatalabbaknak. Ennek ellenére amíg élek, presbiter maradok, Isten engem úgy segítjen! Hálát adok az Úrnak, hogy még tart a kegyelmi idő... Hálát adok a megválasztott presbiterekért, imádkozok, hogy ne csak a tisztséget vállalják el, hanem szívvel-lélekkel szolgáljanak a gyülekezet közösségében. Ámen!

*„Meváltottan Övé vagyok,
Jézus tudja meddig élek,
Hiszem Vele hazaérek!”*

Baji Lászlóné Magdi néni

Isten dicsőségére

Az ezüstoffenyő, mint alternatíva

Ötvenháromig tudtam számolni akkor, amikor megszámloltam a templomkertben nemrég kidöntött ezüstoffenyő évgyűrűit. Elgondolkodtam a számokon és óhatatlanul összehasonlítottam a kiszáradt ezüstoffenyő korát az én korommal. Az eredmény nyolc esztendő volt az én javamra. Túléltem az ezüstoffenyőt nyolc évvel, pedig a fák sokszor hosszabb életűek, mint az emberek.

Emlékeztem arra, hogy vasárnapi iskolás koromtól kezdve láttam ezt az ezüstoffenyőt nőni. Igaz akkor még kicsinyke magonc volt, én pedig talán az alapiskoláimat tapostam a Fazekas iskolában. Sólóy Ágotával és Lipták Ilonával együtt egy osztályba jártam, mit sem törődve a templomkert egyik növényével. Láttam az ezüstoffenyőt ereje teljében sorkatonai szolgálatom alatt, és most láttam a szárazságtól elpusztulva is. Igaz, amikor csak úgy szaladtak az évek, mi sem volt természetesebb annál, hogy egy szép fenyő áll a templomkertben. Abban a templomkertben, amire én úgy emlékszem, hogy olvashatatlan nevekkel teli régi kő fejfák álltak ide oda dőlve egy füves területen. Akkor fiatakként jöttem a gyermek, majd az ifjúsági

csoporthoz, az ezüsthévíz pedig csak nőtt és nőtt. 2022. év nyarán az élettel telt fa azonban kiszáradt. Nem bírta a szárazságot vagy talán a klímaváltozást, amit mondjuk meg, mi is igen nehezen viselünk. Egy élet pusztult így el. A száraz fát adományként a Zomboly Kft. kidöntötte. A faanyag, mint fűtőanyag, gazdára talált egy fiatal gyülekezeti tagunknál.

Ismerve kegyelmes Istenünk szándékát, a kidöntést követően kerestem az ezüsthévíz életének az értelmét. Nem lehet az, hogy egy születés, felnövés és egy kidöntés ne hozzon lelki értelemben is valami új értelmet. Isten teremtett világa gyönyörű, és nem egy értelmetlen világ. Most jelentem a olvasónak, hogy ennek az ezüsthévíz létének az értelmét én megtaláltam.

Az elpusztult hévíz rönkjét ki kell emelni azért, hogy a terület felszabaduljon esetleg egy újabb kicsiny ezüsthévíz magonc telepítésére. Valahogy az élet úgy hozta, és mivel én is akartam, alakítottam egy olyan gyülekezeten belüli csoportot, amiben a tagok csak és kizárólagosan nehéz fizikai munkát végeznek „Isten dicsőségére”. Ezt a szópárosítást akkor hallottam először, amikor a keresztanyám, aki papné volt, velem, mint tinédzserrel személyes adomány pénzt küldött a társgyülekezetébe. „Ha kérdezi a pap mi az adomány célja, mondd azt neki hogy Isten dicsőségére” küldött tovább. Felnőtt fejjel értettem meg, hogy az Isten dicsőségére adomány olyan adomány, ami önzetlen, és nem vár érte földi értelemben ellenszolgáltatást az adományt tévő. Alakult a Deszkán belül egy munkacsoport, aminek a nevét én adtam. Így lett az „Isten Dicsőségére” munkacsoport, aminek a tagjai fizikai munkát végeznek Isten dicsőségére. Adódott a nehéz feladat, hogy ki kell emelni a rönköt a földből. Örültünk, hogy megizzadhatunk. Csapat keletkezett a feladatra, mely ma is aktív tagokat számlál. Az ezüsthévíz rönköt gép nem tudta megközelíteni, maradt a nyers izomerő és az odaadás egy új növényi élet megteremtése érdekében. A földmunka azonban óriási lehetőséget nyújtott eddig is, és remélem, a továbbiakban is közösség formáló ereje lesz, nem a virtuális térben, hanem a fizikai valóságban. Le merem írni, missziói lehetőség adódott egy holt ezüsthévíz rönkjének eltávolításából. A fiatalok ugyanis jöttek és mentek körülöttem. Beszélgettünk, így együtt lélegeztünk, vagy inkább lihegtünk a szó szoros értelmében. Nevettünk és küszködtünk, beszélgettünk és megértettük egymás gondjait. Előkerült a számítógép monitora előtt, kénytelen szoftvertanulással vagy más improduktív tevékenységgel eltöltött idő. Sok fiatalon láttam és látom ma is, hogy a folyamatos számítógép használat áthelyezi az emberi létet a virtuális, azaz a látszólagos térbe, amiben a siker látszólagos, de a csalódás sajnos valós. A túlzott számítógép használat sok esetben depressziót okoz és fizikálisan is rombol. Azonban a számítástechnika nem veheti át az uralmat az emberi lét felett, még akkor sem, hogyha ma már mesterséges intelligenciáról beszélünk, és olyan számítástechnikai eszközöket használunk, vagy fejlesztünk, ami segíti önünket a mindennapokban.

Ne felejtjük el, életünk irányba állítása és tartása a saját kezünkben van. A sátnak támad, ha másképp nem, egyes embereken keresztül, a kompjúterizáció eszközével. Krisztus azonban nem nyugszik, munkálkodik ma is. Például ad egy ezüsthévíz szinte kiemelhetetlen óriás rönkjével együtt.

Van tehát alternatíva például a túlzott számítástechnika használatával szemben is! Isten kegyelméből, a Deszkában is van több közösség is a virtuális valóságból történő kiszakadásra. Ilyen lehet az „Isten dicsőségére” munkacsoport közössége is, ahol van munka, de van élő, hívő közösség is.

Az ezüsthévíz rönkje még a helyén áll. Nem is baj, hiszen találkozásokra, beszélgetésekre ad lehetőséget emberek között, így adva alternatívát a rossz oldal, a kiber világ támadásával szemben. Ha már nem lesz ott, szomorúan ugyan, de egy újabb nehéz feladatot kell keressünk magunknak.

Czél György

Gyülekezetünk veteményeskertje

Új tanárok a Jókaiban

„*Fiacskáim, ne szóval szeressünk, se nyelvvel, hanem cselekedettel és valósággal*” (1Jn 3,18)

Nagy Andrea vagyok. Miskolcon születtem értelmiségi családban. Szüleim mindig arra neveltek, hogy a tágabb környezetünkben is kell gondolkodni. Édesapám nevéhez is fűződik a Jégpálya (mai Jégcsarnok), a Vadaspark és a Tudomány- és Technika Házának létrehozása. Az ő munkássága tanított az önzetlen segítségre és a közösségért való tevékenység fontosságára. Iskoláimat a Bulgárföldi Általános Iskolában kezdtem, majd a Földes Ferenc Gimnáziumban érettségiztem. 1988-ban szereztem diplomát magyar–oroszl szakos tanárként. 1988–2023-ig az Avastetői-Pattantyús Iskola tanára voltam. A 2005-ben elvégzett tánc és dráma szak és a 2010-ben a Film- és Színművészeti Egyetemen szerzett drámapedagógusi

szak lehetőséget teremtett számomra, hogy művészeti oktatásban taníthassak. Színháték tanszakon tanítottam az elmúlt 17 évben. Munkásságom eredményét 2021-ben Gyémántokleveles Gyermekszínház-tervező kitüntetéssel ismerték el.

Civilben három gyermek boldog édesanyja és három unoka boldog nagymamája vagyok.

Amióta az eszemet tudom, tanár akartam lenni. Az ember a maga körül látott felnőtt példákat vagy másolja (mert egyetért velük), vagy 180 fokos fordulatot vesz, és az ellenkezőjét csinálja. Életem első nagy példaképe az Apám volt. A gyerekekhez kellő türelmet, fegyelmet tőle láttam, vele éltem át először. Állandóan mesélt, még kirándulás közben is. Ő tanított meg az önfegyelem fontosságára. Tőle tanultam a következetesség nevelő erejét. Tőle tanultam azt is, hogy kell a gyerekekkel úgy játszani, hogy élvezzék, de mégsem hagyunk rájuk mindent. Megtalálni az egyensúlyt az engedékenység és a szigor között. Hitet adott. Ez a hit egész életemben kísért. Hiszek a gyerekek formálhatóságában és alakíthatóságában és abban, hogy minden gyerek egy kis csiszolatlan gyémánt, lehetőségek számtalan sora. A bennük rejlő személyiség kibontása a tanár és a szülő közös feladata. A példa a fontos, nem a minősítés. Az önismeretre és az önbecsülésre kell tanítani növendékeinket. Mindent mély szeretettel és hittel.

Siposné Kiss Angelika vagyok, nagy örömmel és hálaadással kezdtem meg a 2023/24-es tanévet a Jókaiiban. Számomra nem volt ismeretlen az intézmény, hiszen szülőként már bepillantást nyerhettem az iskola életébe: legidősebb gyermekünk a Jókai diákja volt, kisebbik lányunk pedig most második osztályos. Egy Miskolc környéki kis faluban, Kondón nőttem fel, az általános iskola alsó tagozatát is ott végeztem. A kis iskola barátságos, támogató közege és a helyi református gyülekezet közössége meghatározó élmény volt a számomra. Az általános iskola elvégzése után tanulmányaimat a Földes Ferenc Gimnáziumban folytattam, ahol szakmailag és emberileg is kiváló pedagógusoktól tanulhattam, akiknek példája a tanári hivatás felé terelt. Érettségi után a Kossuth Lajos Tudományegyetem angol-történelem szakára nyertem felvételt, a diplomámat 2000-ben szereztem meg. 2002 augusztusában visszatértem alma materembe, a Földes Ferenc Gimnázium tanára lettem. Az itt eltöltött éveket a folyamatos tanulás és szakmai tapasztalatszerzés jellemezte.

2016-ban pedagógus szakvizsgát szereztem, mentor-pedagógus szakirányon. Időközben érdeklődésem a gyógypedagógia felé fordult, 2023-ban végeztem a Miskolci Egyetem gyógypedagógus BA képzésén, tanulásban akadályozottak pedagógiája és pszichopedagógia szakirányokon. Pedagógusi munkámban és magánéletemben egyaránt az alábbi ige vezérel: „*egymást kitarthatóan, tiszta szívből szeressétek...*” (1Pt 1,22)

Adventi ünnepkörben

Tötös Roland: A zenének gyógyító ereje van

Gyülekezetünk tagjait ebben az évben advent minden szombatján kulturális, áhítatos programok segítették a Krisztus várásban. Az első ilyen találkozón Tötös Roland operaénekes zenés műsora erősítette az ünnepre hangolódást a templomban. Rolandban egy szimpatikus, görögkatolikus háttérből érkező fiaatalembert ismerhetünk meg, aki ráadásul földink is, hiszen miskolci születésű és sajtóvárosi származású. Viszont most messziről, Kecskemétről érkezett városunkba, ahol párjával él. 2010-ben a Miskolci Nemzeti Színház tagja lett. Számos darabban játszott kisebb nagyobb szerepeket. 2013-ban ugyanitt megkapta az Év Hangja díjat. 2015-ben felvételt nyert a budapesti Honvéd Férfikarba. 26 évesen debütált Pécsen Pietro Mascagni, Parasztszünet Turiddu szerepében. Pécs mellett az ország többi kőszínházában, Miskolcon, Győrben, Kecskeméten, Szegeden is énekelt. Jelenleg a Szegedi Nemzeti Színház operatagozatának magánénekes, ahol idén a legjobb operaénekesi díjat nyerte el.

Kis falvakba is elmegy

„Számomra a közönség szeretete a legfontosabb, ezért hitvallásom, hogy a bennem levő érzéseket megpróbáljam átadni számukra, és maradandó szép élményekkel gazdagodhassanak” – vallja. - Körülbelül két éve, még a járvány előtt arra gondoltam, hogy szívesen adnék templomi koncerteket – mesélte az operaénekes. Ezzel az volt a célom, hogy olyan helyekre, főként kisebb falvakba, településekre is elvigyem az énekművészet által a lelki feltöltődés lehetőségét, ahol az emberek nem minden nap hallanak például operaszíndarabokat. A pandémia okozott egy kis fennakadást ebben, de aztán sok helyre eljutottam.

Régi emlékeit idézi

Gyermekkora karácsonyaira különösen jó szívvel emlékszik vissza.

- Görögkatolikus vagyok és a szüleimmel gyakran jártunk templomba, úgyhogy számomra nem idegen az egyházi közeg. Sőt Sajóvámason, ahonnan származom, a kis községben lényegében mindenki eljár vasárnaponként a templomba. Karácsonykor vagy pásztorjátékkal léptünk föl, vagy énekeltünk. Úgyhogy tudom milyen ereje lehet a gyülekezeti közösségnek és a szolgálatnak. Adventben pedig ha belépek egy templomba, a gyermekkorom emlékei idéződnek föl. Jó ezt újra megélni, és lélekben ismét gyermeknek lenni – árulta el.

A jóság felé terelget

Az énekművész egy hétköznapi, mégis tanulságos történetbe ágyazta be a Deszka-templomba elhozott karácsonyi dalokat.

- Most adventre állítottam össze egy koncertműsort, amellyel járom az országot. Ebben többségében szakrális egyházi énekek szerepelnek, mint például az Ave Maria, amit tradicionális karácsonyi dalokkal egészítettem ki. Utóbbiak között a három tenortól, Pavarottitól, illetve Bocellitől korábban hallott dallamok vannak. Korábban úgy folyt le egy ilyen koncert, hogy beszéltem magamról, a zenéről és hogy miért éppen a repertoáron szereplő dalokat választottam. Most egy kicsit szakítottam ezzel a hagyománnyal. Miután összeállítottam az éneklistát, egy történetet írtam köré, hogy ezzel is az adventi várakozást közelebb tudjam hozni az emberekhez. Azért, hogy jobban el tudják képzelni, bele tudják magukat élni. A fiktív történet, amit kitaláltam, Marika néniről és az unokájáról, Ábelről szól. Ebben azt mesélem el, hogy hogyan telik egy napjuk a szentmiséig és milyen lélektani gondolatmenet megy végbe bennük. Betekintést nyerhetünk általa, hogy milyen az, amikor egy nagymama az unokáját a jóság felé terelgeti. Hiszek abban, hogy a zenének gyógyító ereje van – hangsúlyozta.

Detzky Panni

Kazuális alkalmaink**Egyházközségünk anyakönyvi adatai 2023-ban lapzártáig:****A keresztség sákramentumában részesültek:**

Kolinka Natasa Petra, Kolinka Izabella, Varga Ákos, Varga Bence, Horváth Delani Patrícia, Bánvölgyi Hanna Dorka, Barnóczki Botond, Mató Maja, Rátkai Dénes, Nagy Emma Lea, Nagy Olívia, Tóth Johanna, Gombos Patrik, Juhász Flóra, Biros Olivér, Kopasz Hanna Violetta, Madaras Vencel, Hochvárt Judit, Kiss Benedek, Kiss Lilien, Körmöczy Linett, Csabai Zara

Felnőttként kereszteltük:

Mészáros Tamás, Varga Anita Viktória, Vencel Vilmos

Konfirmációi fogadalmat tettek:

Bagyal Dorka, Balla Dominik, Batkó Bálint Milán, Csujka Levente, Gulyás Péter, Halona Szilvia, Lackó Janka, Laczkó Sebestyén, Lippai Dávid, Molnár Metta, Riz Botond, Robb-Horkay Jázmin, Tatár Kéra, Tatár Zádor, Telek Barnabás, Vadász Vivien, Zsíros Sándor Zoltán

Felnőtt konfirmandusok:

Mészáros Tamás, Varga Anita Viktória, Vencel Vilmos

Közös életükre kérték Isten áldását:

Orosz Tibor és Fekete Judit, Drótos Tamás és Szabados Erika, Szilveszter Sándor és Tóth Alexandra, Biros Barnabás és Szalay Helga, Szálkai Dávid és Nagy Renáta, Ladányi Ákos Zsolt és Jakab Roberta, Zih Krisztián és Csap Lilla Borbála, Kovács András Levente és Orosz Fruzsina, Tisza Tamás Gábor és Zsofnyák Eszter

A feltámadás evangéliumát hirdettük a sírjaiknál:

Nagy Lajosné (Bereczki Magdolna), özv. Kiss Zsigmondné (Simon Ilona), Kovács Ferenc, Dr. Ráczkeci Gábor, Dánielné Papp Ágnes Mária, Barabás Sándor, Juhász Béláné Dr. Szigeti Ilona, Nagyné Matula Vikória, Kесе Zoltán, Kutas Barnabás, Szalontai Antal, Dr. Riba Dezső, Ernőné Vajna Judit Márta, Domonkos Sándor Béla, Fazekas Lászlóné Bató Piroska, Elek Béla, Asztalos László, Sóvári Ernő, Palló Ibi, Sárjai Sándor, Boda Pál Zoltán, Fejes Lászlóné Kerekes Julianna, Horváth Vilmosné Ónodi Mária, Szekeres Barnabásné Vajkó Mária, Vidó Endre Tibor, Kassai Péter, Dr. Kiss László, Czako István, Dercsényi Edit

A gyászoló testvéreknek Isten vigasztalását, az örvendezőknek Isten gazdag áldását kérjük életére!

Nemcsak kenyérral él az ember....

Töltött sült kifli (nagyon gyorsan elkészíthető)

Hozzávalók:

4 db kifli, 25 dkg darált sonka, 1 kanál mustár, ízlés szerint darált bors, körülbelül 3 kanál tejföl

Elkészítése :

A darált sonkát összekeverjük a mustárral, borssal, tejföllel. A kifliket kettévágjuk. Egy kanál segítségével kivájjuk a kiflik belsejét, amiket megtöltünk az elkészített töltelékkel. rátesszük a tetejét és előmelegített sütőben, 180-200 fokon addig sütjük, amíg szép pirosak nem lesznek. Még melegen kínáljuk.

Gyereksarok

Karácsonyi találós kérdések

Így szólna a prófécia?

A térképen sem lelem!

Itt születik a Megváltó –

A legkisebb város neve: .....

Nesztelenül jön az angyal,

ajtót sem kell tárnia.

Örömhírt hoz és

boldogan hallgatja őt .....

Fényben úszik az éjszaka.

zeng a mennyben száz torok,

dicsőséges angyalének

hangját hallva indulnak a .....

Így gondolta Heródes, a zsidók királya,

mikor három idegen jött a palotába:

Nem kel, hogy a kereséssel én több időt töltsék.

Hol találták a kiskirályt, elmondják majd a napkeleti .....

Akármerre kopogtattak,

tele volt már minden nagy és kis szálló,

így lett Jézus szülőhelye

egy elhagyott, városszéli .....

Gyerekszaj

A plébános ismerkedik az ovis hittanosokkal. Megkérdezi, ki hány éves, hány testvére van. Peti így válaszol:

- Mi odahaza öten vagyunk gyerekek, de rövidesen lesz még egy testvérkém.

- Ez nagyon jó hír! És ki mondta ezt neked? Édesanyád?

- Nem mondták, csak hallottam. A papám tegnap azt mondta a mamámnak: holnap elmegyek az áruházba és szétnézek a gyerekosztályon.

Az óvodában Zolika így szól az óvónénihez:

- Tudnál nekem segíteni felvenni a csizmámat?

- Hát persze. – felelte az óvónő. Próbálja felhúzni a gyerek lábára a csizmát, de nem akar felmenni. Végül nagy nehezen, hosszas küzdelem árán mégis felkerül a csizma Zolika lábaira.

Megszólal Zolika:

- Óvónéni, ez a csizma fordítva van rajtam! – Az óvónő leveszi a csizmát, és újra hatalmas erőfeszítések közepette most már jól húzza fel azokat a gyerek lábaira.

- Óvónéni, ez nem az én csizmám – szólal meg újra Zolika. Erre a pedagógus újra leveszi a csizmát, és megkérdi:

- Kié hát a csizma, Zolika?

- A bátyámé, de ő már kinötte.

Az óvónő újra elkezdte a csizmát felszuszakolni a gyerek lábára. Mire sikeresen elkészül vele, azt mondja Zolikának:

- Na, most már vedd fel szépen a sáladat meg a sapkádát is!

- Nem tudom, a csizmában van...

Összeállította:

Almási Ferenc, vezető lelkipásztor

szenior bibliakör és templomi szolgálata

szenior bibliakör kirándulása

gyermek istentisztelet

Jókais tanárok szolgálata

az ezüstfenyő egy alternatíva

Tötös Roland

Kedves Testvérek!

Amennyiben szeretnének e-mailben gyülekezeti hírlevelet kapni, az alábbi email címen kérhetik felvételüket a levelező listára:

info.reftetemvar@gmail.com.

Felelős szerkesztő: Almási Ferenc

A szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Czel Györgyné, Frajka Viktória, Földesi Gyula,

Kovács Andrea, Tokodiné Baji Tímea

Megjelenik évente négy alkalommal az Egyházközség terjesztésében

Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik